Deniz Kızının
Kaplumbağa
Arkadaşı
Jane MEADOW

Deniz Kızının Kaplumbağa Arkadaşı

Jane MEADOW

Işıltılı okyanusun derinliklerinde, güneş ışığının dalgalar üzerinde dans ettiği yerde, Marina adında neşeli bir deniz kızı yaşardı. Sıcak şeftali rengi teni, uzun dalgalı turkuaz saçları ve parıldayan zümrüt yeşili bir kuyruğu vardı. Boynunda küçük pembe deniz kabukları ve incilerden yapılmış bir kolye asılıydı. Marina, evinin yakınındaki mercan resifini keşfetmeyi çok severdi ve ötesinde ne olduğunu hep merak ederdi.

Güneşli bir sabah, Marina her zamankinden daha uzağa yüzdü. Suyun berrak ve serin olduğu sessiz bir yer buldu. Orada, bir kayanın üzerinde dinlenen büyük bir deniz kaplumbağası vardı. Kaplumbağanın küçük midye kabuklarıyla kaplı, yıpranmış zeytin yeşili bir kabuğu ve yumuşacık kehribar rengi gözleri vardı. Marina gülümsedi ve "Merhaba! Ben Marina. Senin adın ne?" dedi.

Yaşlı kaplumbağa yavaşça gözlerini kırptı ve gülümsedi. "Ben Shellby," dedi sıcak, çatlak bir sesle. "Çok uzun zamandır bu sularda yüzüyorum." Marina, Shellby'nin kabuğunun kenarına sokulmuş küçük deniz çiçeklerini fark etti. "Bir hikâye dinlemek ister misin?" diye sordu Shellby. Marina hevesle başını salladı ve yeni arkadaşının yanına yerleşti.

Shellby, Marina'ya uzun zaman önce gördüğü kadim resifleri anlattı. "Ben gençken," dedi, "mercanlar gökkuşağından daha parlaktı. Her renkten balık dalların arasından hızla geçerdi." Marina kocaman yeşil gözleriyle dinledi ve o hareketli su altı şehrini hayal etti. "Ama en güzel yer," diye devam etti Shellby, "gizli bir bahçeydi."

"Gizli bir bahçe mi?" diye sordu Marina, kuyruğu heyecanla kıpırdayarak. Shellby başını salladı. "Evet, rengârenk bitkiler ve parlayan çiçeklerle dolu bir bahçe. Resifin ötesindeki bir mağarada saklıydı. Ama yıllardır onu görmedim. Akıntılar değişti ve ben artık oraya yolu bulamayacak kadar yaşlıyım." Marina'nın kalbi hızla çarptı. "Birlikte bulabilir miyiz?"

Shellby'nin kehribar rengi gözleri parladı. "Yolu hatırlıyorum," dedi. "Beni takip et, sana göstereyim." Marina, Shellby'nin kayadan inmesine yardım etti ve yan yana yüzdüler. Shellby yavaş ama kararlı hareket ediyor, yüzgeçleriyle suyu itiyordu. Marina onun hızına ayak uydurdu, bahçeyi görmek için sabırsızlanıyordu. Gümüş balık sürülerinin ve sallanan deniz çimenlerinin yanından geçtiler.

Yüzerlerken Shellby daha çok anı paylaştı. "Şurada," dedi bir yüzgeciyle işaret ederek, "pembe deniz şakayıklarıyla dolu bir tarla vardı. Onun ötesinde de yüzeye kadar uzanan dev bir yosun ormanı." Marina hikâyelere hayran kaldı. Okyanusun böyle harikalar barındırdığını hiç bilmiyordu. "Ne çok şey görmüşsün!" diye haykırdı. Shellby kıkırdadı. "Ve şimdi bunları seninle paylaşabiliyorum."

Uzun bir yüzüşten sonra karanlık bir mağara girişine vardılar. "Bahçe orada," dedi Shellby. "Ama bakımsız ve üzgün olabilir. Onunla ilgilenecek birine ihtiyacı var." Marina karanlığa baktı. Biraz tedirgin ama aynı zamanda cesur hissetti. "Ben yardım ederim," dedi. "Hadi birlikte girelim." Mağaraya yüzdüler, gözleri loş ışığa alıştı.

İçeride Marina şaşkınlıkla nefesini tuttu. Bahçe, solgun, gri bitkilerden oluşan bir karmaşaydı. Hayal ettiği rengârenk çiçekler solmuş ve boyunlarını bükmüştü. "Olamaz," diye fısıldadı. "Unutulmuş." Shellby üzüntüyle başını salladı. "Işığa ve sevgiye ihtiyacı var," dedi. "Ama bak—hâlâ canlı bazı tohumlar ve kökler var. Onu yeniden canlandırabiliriz." Marina içinde bir umut kıvılcımı hissetti.

Marina ve Shellby birlikte çalıştılar. Marina ölü yaprakları ve yabani otları nazikçe temizledi. Shellby yüzgeçleriyle bitkilerin üzerine temiz su savurdu. Marina mağaranın tavanındaki bir çatlaktan içeri süzülen güneş ışığı huzmesini buldu. "Bitkileri buraya taşımalıyız," dedi. Kökleri dikkatlice ışığın olduğu yere taşıdılar.

Günler geçti ve Marina bahçeyi her gün ziyaret etti. Bitkilere şarkı söyledi ve onları beslemek için taze yosun getirdi. Shellby ona bahçenin eskiden nasıl göründüğünü anlattı ve Marina renkleri hayal etti. Yavaş yavaş küçük yeşil filizler belirdi. Sonra tomurcuklar. Marina'nın kalbi sevinçle doldu. "İşe yarıyor!" diye haykırdı.

Bir sabah Marina, bahçenin rengârenk açtığını gördü. Her yerde parlak turuncu, pembe ve mor çiçekler açmıştı. Parlayan bitkiler mağarayı küçük fenerler gibi aydınlatıyordu. Shellby yavaş, sıcak gülümsemesini gösterdi. "Başardın, Marina," dedi. "Bahçeyi yeniden hayata döndürdün." Marina arkadaşına sarıldı. "Birlikte başardık."

Güzel bahçenin haberi okyanusta yayıldı. Balıklar onu görmek için her yerden geldi. Marina ve Shellby keşifleriyle ünlendi. Ama Marina için en önemlisi Shellby ile geçirdiği zamandı. "Anılarını paylaştığın için teşekkür ederim," dedi Marina. "Bu hazinenin haritası onlardı." Shellby'nin kehribar rengi gözleri mutlulukla parladı.

O günden sonra Marina ve Shellby en iyi arkadaş oldular. Bahçeyi sık sık ziyaret ettiler ve Marina, Shellby'nin hikâyelerinden okyanus hakkında daha çok şey öğrendi. Yaşlı arkadaşların paylaşacak değerli bilgileri olduğunu fark etti. "Seninle tanıştığım için çok mutluyum," dedi Marina. Shellby gülümsedi. "Ben de beni dinlediğin için mutluyum."

Marina bahçeyi sonsuza dek güzel tutmaya karar verdi. Yeni çiçekler dikti ve eskilerle ilgilendi. Shellby hangi bitkinin neye ihtiyacı olduğunu söyleyerek yardım etti. Bahçe, tüm deniz canlılarının gelip mutlu olabileceği özel bir yer oldu. Marina ve Shellby sık sık orada birlikte oturup rengârenk balıkların yüzüşünü izlerlerdi.

Ve böylece, denizin altında, genç bir deniz kızı ve yaşlı bir kaplumbağa, dostluğun her yerde filizlenebileceğini kanıtladı. Marina öğrendiği dersi hiç unutmadı: yaşlı arkadaşların paylaşacak harika hikâyeleri ve bilgelikleri vardır. Gizli bahçe gelişip serpildi; dostluklarının ve dünyayı daha çok görmüş olanları dinlediğimizde gerçekleşen sihrin bir simgesi oldu.